

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200323
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1020200323.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD. a členov senátu JUDr. Jeannette Hajdinovej a JUDr. Vlastimila Pavlikovského, v právnej veci žalobcu: X. Y., nar. XX.XX.XXXX, št. príslušnosť H. federácia, bytom P. dom XX, byt č. XX XXX XXX P., H. federácia, prechodne bytom H. č. 8686/28, 821 07 Bratislava, zastúpeného spoločnosťou: FELŠÖCI & Partners, s.r.o., AK so sídlom Bajkalská č. 31, 821 05 Bratislava IČO: 47 254 203, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/058756-003 zo dňa 11.12.2019 a rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p. č. p.: PPZ-HCP-BA6-7738-007/2019-PPC zo dňa 19.09.2019, jednomyselne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a.

Žalovanému sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. administratívne rozhodnutia

1. Žalovaný rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/058756-003 zo dňa 11.12.2019 podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, č. p.: PPZ-HCP-BA6-773 8-007/2019-PPC zo dňa 19.09.2019, na základe ktorého bola podľa ustanovenia § 34 ods. 12 s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov zamietnutá žiadosť žalobcu ako účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania.

2. Predmetné rozhodnutie bolo odôvodnené najmä tým, že preverením cestovného dokladu účastníka konania č. 72 0762316 (platný od 17.08.2012 do 17.08.2022), bolo zistené, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky v posudzovanom období od 01.05.2018 do 31.12.2018 zdržiaval v dátumoch 02.07.2018 - 14.07.2018, čo je dokopy 13 dní z 244 dní udeleného prechodného pobytu, a v posudzovanom období od 01.01.2019 do 19.06.2019 sa účastník konania na území Slovenskej republiky zdržiaval v dátumoch 18.06.2019 - 19.06.2019, čo sú dokopy 2 dni zo 169 dní. Žiadateľ sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. V spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorý stanovuje, že účastník konania účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky, mal správny orgán za to, že obnovenie prechodného pobytu účastníkovi konania nie je vo verejnom záujme a odvolací orgán sa s týmto odôvodnením stotožnil. Zákonodarcou prostredníctvom zákona o pobyte cudzincov upravuje podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý

musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Inými slovami zákon o pobyte cudzincov ukladá žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával. V tomto ohľade si bol žalovaný ako odvolací orgán vedomý, že s faktickým plnením účelu - podnikaním - je v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania (napr. obchodné rokovania mimo územia Slovenskej republiky), avšak na druhej strane odvolací orgán zastával názor, že v takomto prípade je na účastníkovi konania, aby preukázal túto skutočnosť, ako aj spojitost' s výkonom podnikateľskej činnosti.

3. Ak by odvolací orgán bral do úvahy skutočnosť, že účastník konania sa v období od 01.08.2018 do 03.09.2018 zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, teda na území Ruskej federácie, zo zdravotných dôvodov, a teda by nezapočítaval do posudzovaného obdobia 244 dní (od 01.05.2018 do 31.12.2018) obdobie 13 dní, počas ktorých účastník konania podstupoval liečbu v ruskej federácii, vychádzalo by, že účastník konania sa aj napriek uvedenej skutočnosti nezdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu. Doložená Zmluva o spolupráci uzavretá so spoločnosťou GLOBE International LTD, s.r.o. bola podpísaná dňa 15.02.2018, teda mimo času posudzovaného obdobia. Priložená faktúra č. 001/2018 bola vystavená dňa 28.11.2018. Z uvedenej faktúry však nevyplýva kto ju vystavil. Podľa žalovaného nebola vystavená účastníkom konania, nakoľko ten sa vtom čase na území Slovenskej republiky nezdržiaval, čo vyplýva z jeho cestovného dokladu. Konateľmi spoločnosti AY s. r. o., sú Ing. Jozef Lupták, V. Y. a X. Y. (účastník konania). Konateľmi spoločnosti GLOBE International LTD, s.r.o., sú D. D. a G. U. D.. Nakoľko Ing. U. D. figuruje ako konateľ oboch spoločností, vystavená faktúra podľa názoru žalovaného vykazuje prvok účelovosti. Faktúra č. 002/2018 bola vystavená dňa 17.12.2018. Z uvedenej faktúry však nevyplýva, kto ju vystavil. Správny orgán zastával názor, že nebola vystavená účastníkom konania, nakoľko ten sa vtom čase na území Slovenskej republiky nezdržiaval, čo vyplýva z jeho cestovného dokladu.

4. Podľa ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov účastník konania účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky. Je preto nepostačujúca argumentácia splnomocneného zástupcu, že aj napriek tomu, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval, spoločnosť, v ktorej je účastník konania konateľom, dosiahla zisk a napreduje s porovnaním s predchádzajúcim zdaňovacím obdobím. Správny orgán sa s otázkou posúdenia prínosu podnikateľskej činnosti účastníka konania pre hospodárstvo Slovenskej republiky neobrátil na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nakoľko mal jasne preukázané, že obnovenie prechodného pobytu účastníkovi konania nie je vo verejnom záujme, nakoľko účastník konania sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. V spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorý stanovuje, že účastník konania účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky, mal žalovaný za to, že obnovenie prechodného pobytu účastníkovi konania nie je vo verejnom záujme a odvolací orgán sa s uvedeným odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil so správnym orgánom. Zákonodarca prostredníctvom zákona o pobyte cudzincov upravuje podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Inými slovami, zákon o pobyte cudzincov ukladá žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával.

5. Žalovaný sa zaoberal u účastníka konania zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zastával názor, že zamietnutie žiadosti účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života. Žalovaný konštatoval, že rodinní príslušníci (otec, matka, súrodenec) účastníka konania majú na území Slovenskej republiky platný prechodný pobyt, ale na druhej strane je zrejmé ako vyplýva z cestovného dokladu účastníka konania, že nevedol na území Slovenskej republiky rodinný ani súkromný život, a to vzhľadom na to, že v období od udelenia prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania až po súčasnosť sa preukázateľne nachádzal v schengenskom priestore dokopy 15 dní. Takýto časový úsek pobývania v schengenskom priestore predstavuje významný nepomer týkajúci sa miery integrácie účastníka konania do slovenskej spoločnosti s integráciou v domovskej krajine. Zamietnutím žiadosti účastníka konania správny orgán žiadnym spôsobom nezasiahne do práva účastníka konania na rodinný a súkromný život. Podľa žalovaného čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký. Doložené doklady

nijakým spôsobom nevyvrátili názor správneho orgánu, že je dôvod na zamietnutie žiadosti účastníka konania podľa ustanovenia § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov.

II. žaloba a námietky

6. Žalobca považoval rozhodnutie za nezákonné z nasledovných dôvodov: zákon o pobyte cudzincov v aktuálnom znení nedefinuje pojem verejný záujem. Ide o pojem, ktorý platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore splatnými právnymi predpismi. Takýto pojem zahrňuje javy alebo skutočnosti, ktoré nemožno všeobecne určite presne právne definovať. Ich obsah a rozsah sa môže meniť, napr. v závislosti na čase a mieste aplikácie právneho predpisu. Zákonodarca tak vytvára priestor správneho orgánu, aby zhodnotil, či konkrétny prípad možno podradiť pod neurčitý právny pojem alebo nie. Pri interpretácii neurčitého právneho pojmu sa potom úvaha správneho orgánu zameriava na konkrétnu skutkovú podstatu a jej vyhodnotenie. V ustanovení § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov zákonodarca z hľadiska verejného záujmu osobitne upriamil pozornosť len na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR (prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo SR) a na ochranu verejného zdravia. V tejto posudzovanej veci je nepochybné, že verejný záujem vo vzťahu k účastníkovi konania sa týka požiadavky hospodárskeho záujmu SR, pretože ide o obnovenie prechodného pobytu žalobcu na území SR na účel podnikania, ktoré súvisí s hospodárskou činnosťou slovenského podnikateľského subjektu, v mene ktorého tento účastník koná, jeho aktivitami a fungovaním z hľadiska ekonomiky SR (teda nejde o iný účel týkajúci sa hlavne osobného stavu žalobcu, napr. zlúčenia rodiny). Za verejný záujem možno teda v tomto prípade považovať záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech hospodárstvu SR, jeho podnikateľskej sfére a tak aj všetkým občanom alebo mnohým občanom.

7. Žalovaný, príp. prvostupňový správny orgán v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, 4 Správneho poriadku mal pre dostatočné a úplné posúdenie verejného záujmu pred rozhodnutím vo veci požiadať Ministerstvo hospodárstva SR o zaujatie stanoviska, či podnikateľská činnosť účastníka konania bude prínosom pre hospodárske záujmy SR, a to z dôvodu, aby svojím rozhodnutím nebránil podnikaniu osobe, ktorá svojím podnikaním preukázateľne dosiahla v posudzovanom období zisk vyšší ako požaduje samotný zákon o pobyte cudzincov ako splnenie podmienky na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania (aj napriek nie nepretržitému sa zdržiavaniu sa na území SR) a zároveň, podnikanie žalobcu na území SR neohrozuje bezpečnosť SR, ani verejné zdravie. Žalovaný a prvostupňový orgán nevykonávali vlastné zisťovanie, resp. dokazovanie, porušenie jednej z mnohých povinností príslušníka tretej krajiny vyhodnotili v jeho neprospech a bez povšimnutia ostali verejne dostupné informácie o spoločnosti žalobcu. Bez takýchto zistení a ich vyčerpávajúcom popísaní v predmetných rozhodnutiach nemohol žalovaný adekvátne vyhodnotiť verejný záujem ani prínos žalobcu pre hospodárstvo SR len s odvolaním sa len na jeho fyzickú prítomnosť na území SR. Je potrebné ešte zdôrazniť, že podnikanie zjavne nikde na svete nie je viazané na fyzickú prítomnosť konateľa alebo spoločníka na určitom území alebo dokonca prípade aj v prevádzke obchodnej spoločnosti, pretože od toho úspech, prínos ani ziskovosť firmy nezávisí-takto nie je definované podnikanie ani v slovenskom Obchodnom zákonníku. Povinnosť účastníka / žalobcu zdržiavať sa na území SR nie je v zákone o pobyte cudzincov žiadnym spôsobom (priamo, nepriamo ani v iných súvislostiach alebo odkazoch) napojená na verejný záujem (inak by to zákonodarca priamo v tomto znení upravil). Uvedené totiž vyplýva logicky z toho, že aj prípadné nesplnenie povinnosti zdržiavať sa na území SR neznamená, že činnosť účastníka (obchodnej spoločnosti, v mene ktorej koná), nie je pre záujmy SR prínosná (hlavne v dnešnej dobe rozsiahlych mobilných technológií, ktorými sa dá riadiť čokoľvek bez fyzickej prítomnosti, resp. množstve firiem pôsobiacich ako internetové obchody bez kamenných prevádzok).

8. Prepájaním fyzickej prítomnosti na nejakom území s verejným záujmom je tak vykonávaný zásah do zákonnej definície podnikania ako takej (§ 2 ods. 1 slovenského Obchodného zákonníka) a vyžadovaním prítomnosti osoby konajúcej za obchodnú spoločnosť je táto ako cudzinec nedôvodne diskriminovaná v porovnaní s tunajšími občanmi, od ktorých sa splnenie takejto podmienky nevyžaduje, túto nestanovuje ani zákon a túto ani nikto neskúma. Nie je tak žiaden legitímny dôvod na to, aby sa z hľadiska verejného záujmu pre podnikanie u slovenských občanov ako zástupcov podnikateľských subjektov ich prítomnosť

nevyžadovala a v prípade cudzincov sa táto vyžadovala (ak navyiac žiadnemu z nich slovenský obchodný zákonník túto podmienku nedáva - dokonca podľa § 21 ods. 1 Obchodného zákonníka môžu zahraničné osoby podnikat' na území Slovenska za rovnakých podmienok a v rovnakom rozsahu ako slovenské osoby). Takýmito intenciami a širším kontextom posúdenia činnosti žalobcu v podmienkach SR i osobitosťou jeho pôsobenia na účel podnikania v SR sa však žalovaný ani predchádzajúci prvostupňový orgán vo svojich rozhodnutiach neriadili, čím ich závery nie sú náležité, ale svojvoľné a presahujúce rámec zmyslu zákona o pobyte cudzincov i Obchodného zákonníka. Napokon, ak by aj znenie zákona o pobyte cudzincov bolo v tomto smere nejednoznačné alebo by pripúšťalo rozdielny výklad (až neprípustný v neprospech účastníka ako to zvolili orgány v napádaných rozhodnutiach), za to nemôže niesť zodpovednosť žalobca, a teda táto situácia musí byť práve posudzovaná v jeho prospech. Štátne orgány sú podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR oprávnené konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Vывodzovaním iných dôsledkov, ako zo zákona vyplývajú, sa touto zásadou orgány v napádaných rozhodnutiach, dôsledne neriadili a tým je potrebné tieto rozhodnutia zrušiť.

9. S tým súvisí aj nesprávne posúdenie stretu verejného a súkromného záujmu - podľa názoru žalobcu, žalovaný a aj prvostupňový správny orgán tento stret predovšetkým nedostatočne odôvodnili pri rozhodovaní o obnovení prechodného pobytu žalobcu na území SR na účel podnikania. Žalovaný síce všeobecne uviedol, čo považuje za verejný záujem a že ho uprednostnil pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu, no vzhľadom na nesprávne zistený stav veci nemožno záver o uprednostnení verejného záujmu považovať za akceptovateľný. Žalobca postráda v odôvodneniach oboch orgánov vysporiadanie sa s testom proporcionality, a teda, ak žalovaný a rovnako aj prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, mal vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostnil verejný záujem, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia posúdiť, či odopretím obnovenia povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu (cudzince) podnikat' na území SR. Správne konanie sa riadi zásadou materiálnej pravdy, ktorá sa vzťahuje aj na odvolacie konanie. Preto aj odvolací orgán podľa ustanovenia § 46 SP zodpovedá za to, že rozhodnutie o odvolaní je v súlade so zákonom a že vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Žalovaný ako odvolací orgán sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu v odvolaní, najmä mu nevyvrátil ním uvedený výklad ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ani sa k nim nevyjadril. Presvedčením žalobcu, že rozhodnutie o odvolaní ako aj prvostupňové rozhodnutie je nezákonné, teda správny orgán zamietol žiadosť žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania nie zo zákonných dôvodov, sa žalovaný vôbec nezaoberal. Žalovaný svojím postupom, ktorým vyhodnotil doručenie výzvy zo dňa 26.07.2019 žalobcovi za preukázané, odňal procesné právo žalobcu na vyjadrenie pred rozhodnutím podľa § 33 zákona o pobyte cudzincov. Rovnako žalovaným uvádzaná výzva zo dňa 12.09.2019 nerešpektovala procesné právo žalobcu na vyjadrenie (keďže správny orgán ani za vyjadrením žalobcu nečakal a dňa 19.09.2020, teda ešte počas plynúcej lehoty žalobcovi na jeho vyjadrenie, rozhodol).

III. argumenty žalovaného

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca síce k svojej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky doložil všetky doklady, ktoré stanovuje zákon č. 404/2011 Z. z., ale bolo dôvodné a potrebné sa zaoberať ustanovením § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z., t. j. nezdržiavaním sa žalobcu na území Slovenskej republiky, nakoľko ide o povinnosť žalobcu. Preverení cestovného dokladu žalobcu č. 72 0762316, platný od 17.08.2012 do 17.08.2022, správny orgán zistil, že od nadobudnutia účinnosti (01.05.2018) novely zákona č. 404/2011 Z. z. č. 108/2018 Z. z. zo dňa 13.03.2018 sa žalobca na území Slovenskej republiky v posudzovanom období od 01.05.2018 do 31.12.2018 zdržiaval v dátumoch od 02.07.2018 do 14.07.2018, čo je spolu 13 dní z 244 dní udeleného prechodného pobytu, a v posudzovanom období od 01.01.2019 do 19.06.2019 sa žalobca na území Slovenskej republiky zdržiaval v dátumoch od 18.06.2019 do 19.06.2019, čo sú spolu 2 dni zo 169 dní udeleného prechodného pobytu. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. V spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z., ktorý stanovuje, že žalobca účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky, mal správny orgán a žalovaný za to, že obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je vo verejnom záujme. Zákon č. 404/2011 Z. z. ukladá žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky,

aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával.

11. S faktickým plnením účelu, v tomto prípade podnikaním, je v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania (napr. obchodné rokovania mimo územia Slovenskej republiky), avšak na druhej strane správny orgán zastal názor, že v takomto prípade je na žalobcov, aby preukázal túto skutočnosť, ako aj spojitosť s výkonom podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky nie je vo verejnom záujme, nakoľko žalobca fakticky nenaplnil účel prechodného pobytu na území Slovenskej republiky tým, že sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Správny orgán podľa ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku dňa 26.07.2019 zaslal žalobcovi prostredníctvom splnomocneného zástupcu výzvu na vyjadrenie sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia v lehote 5 dní odo dňa doručenia. Dňa 02.09.2019 bola predmetná výzva doručená podľa ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Správny orgán do dňa vydania rozhodnutia neevidoval vyjadrenie sa k predmetnej výzve. V konaní o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky boli priložené všetky doklady požadované zákonom č. 404/2011 Z. z. na obnovenie prechodného pobytu v súlade s ustanovením § 34 zákona č. 404/2011 Z. z., avšak doloženie zákonom predpísaných dokladov je jednou, nie však jedinou z podmienok pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. nevyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení zákonných podmienok, obnoviť prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu.

12. Udelenie, neudelenie, obnovenie a neobnovenie prechodného pobytu cudzinca je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky. Cudzinec nemá na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky právny nárok. Pri obnovovaní prechodného pobytu sa prihliada na verejný záujem. Správny orgán sa zaoberal aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zastáva názor, že zamietnutie žiadosti žalobcovi o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života, nakoľko žalobca nevedie rodinný a súkromný život na území Slovenskej republiky. Toto tvrdenie správneho orgánu vyplýva zo skutočnosti, že žalobca sa nezdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, teda sa v rámci obnoveného pobytu zdržiaval prevažnú väčšinu času mimo územia Slovenskej republiky. Správny orgán ďalej uvádza, že mu nie sú známe skutočnosti, ktorými by sa vo vzťahu k zásahu do práva na rodinný a súkromný život mohol zaoberať. Správny orgán poukázal na ustanovenie § 34 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého je žalobca povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Správny orgán nemožno vytýkať ako vadu konania, ak neprihliadal na skutočnosti jemu neznáme, ktoré podľa povahy veci mohol uviesť len žalobca (a neuviedol) alebo na dôkazy, ktoré mohol navrhnuť len žalobca a ich nenavrhol.

13. Žalobca sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. V spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z., ktorý stanovuje, že žalobca účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky, a z uvedeného dôvodu obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je vo verejnom záujme. Zákonodarcu prostredníctvom zákona č. 404/2011 Z. z. upravuje podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Inými slovami, zákon č. 404/2011 Z. z. ukladá žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával. V tomto ohľade si bol žalovaný vedomý, že s faktickým plnením účelu - podnikaním - je v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania (napr. obchodné rokovania mimo územia Slovenskej republiky), avšak na druhej strane je na žalobcov, aby preukázal túto skutočnosť, ako aj spojitosť s výkonom podnikateľskej činnosti. Obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky nie je vo verejnom záujme, nakoľko žalobca fakticky nenaplnil účel prechodného pobytu (podnikanie) na území Slovenskej republiky tým, že sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku.

14. Žiadosť žalobcu správny orgán nezamietol z dôvodu, že žalobca porušil povinnosť uvedenú v ustanovení § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z., ale z dôvodu, že porušenie tejto povinnosti a z neho vyplývajúce nezdržiavanie sa žalobcu na území Slovenskej republiky v spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z. vyhodnotil ako skutočnosť, že takýto pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme. Zákonodarca v ustanovení § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z. z. uviedol, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme. Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Pojem verejný záujem je neurčitý. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. nevyplýva, že v prípade prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky je pojem verejný záujem viazaný výlučne na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a nemožno verejný záujem v prípade prechodného pobytu na účel podnikania posudzovať aj z iného hľadiska.

15. Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. má správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti povinnosť prihliadať na verejný záujem, pričom v predmetnom ustanovení je uvedené aj „najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky“. Slovo „najmä“ v predmetnom ustanovení neznamená, že v prípade prechodného pobytu na účel podnikania správny orgán pri posudzovaní žiadosti prihliada len na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Ak by zákonodarca mal v úmysle pri prechodnom pobyte na účel podnikania posudzovať verejný záujem len z hľadiska prínosu podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky, nepoužil by v predmetnom ustanovení slovo „najmä“. Podnikateľská činnosť žalobcu nebola na území Slovenskej republiky vykonávaná sústavne počas celého obdobia prechodného pobytu, pričom tento mu bol udelený práve z dôvodu výkonu podnikateľskej činnosti, ktorú má v prevažnej miere vykonávať na území Slovenskej republiky. Pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky je úzko spojený s účelom jeho pobytu. Zákon č. 404/2011 Z. z. predpokladá, že žalobca po udelení pobytu bude vykonávať činnosť podľa účelu, na ktorý bol pobyt povolený, teda podnikateľ.

16. V prípade žalobcu mal žalovaný za to, že sa tak nestalo, teda nebol naplnený samotný účel pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky. Žalobca v rámci udeleného prechodného pobytu na účel podnikania podnikateľskú činnosť na území Slovenskej republiky nevykonával v takom rozsahu, aby žalovaný mohol konštatovať, že jeho podnikateľská činnosť je vo verejnom záujme, nakoľko, ako z vyššie uvedeného vyplýva, výkon podnikateľskej činnosti žalobcu na území Slovenskej republiky bol len sporadický (v dátumoch od 02.07.2018 do 14.07.2018 a od 18.06.2019 do 19.06.2019), čiže žalobca sa počas udeleného prechodného pobytu zdržiaval na území Slovenskej republiky celkovo 15 dní, čo nepredstavuje pre žalobcu pravidelnú činnosť za účelom dosiahnutia zisku, a preto nie je možné ho posúdiť ako podnikanie. Žalobcovi bol udelený prechodný pobyt z dôvodu, že pre podnikanie, ktoré bude vykonávať na území Slovenskej republiky je potrebné, aby mal udelený prechodný pobyt a pobyt na území Slovenskej republiky je pre jeho podnikanie nevyhnutný. Pre sporadické zdržiavanie sa žalobcu na území Slovenskej republiky na účel podnikania nie je potrebné, aby mu bol prechodný pobyt udelený. V takom prípade na taký zriedkavý vstup na územie Slovenskej republiky žalobcovi postačuje vízum. Vo verejnom záujme je mať na území Slovenskej republiky migráciu ľudí, ktorí sa reálne na území Slovenskej republiky zdržiavajú prevažnú časť udeleného pobytu. V prípade, ak by to tak nebolo, dochádzalo by k degradácii vízovej politiky Slovenskej republiky, resp. k jej obchádzaniu. Žalobca sa na území Slovenskej republiky zdržiaval celkovo 15 dní z udeleného pobytu na účel podnikania, neplnil účel pobytu a obchádzal tak dodržiavanie zákona. Takéto konanie žalobcu v žiadnom prípade nemožno považovať za to, že je vo verejnom záujme.

17. Správny orgán sa s otázkou posúdenia prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky neobrátil na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nakoľko, ako už bolo vyššie uvedené, mal jasne preukázané, že obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je vo verejnom záujme, nakoľko žalobca sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. V spojitosti s ustanovením § 21 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z., ktorý stanovuje, že žalobca účel prechodného pobytu vykonáva na území Slovenskej republiky, mal správny orgán a žalovaný za to, že obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je

vo verejnom záujme. Uvedeným mal žalovaný na mysli, že zákonodarca prostredníctvom zákona č. 404/2011 Z. z. upravuje podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Zákon č. 404/2011 Z. z. ukladá žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával.

IV. verejné vyhlásenie rozhodnutia

18. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) v spojení s § 9 ods. 1 SSP a § 246 ods. 1, rozhodol vo veci rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 21.09.2022, postupujúc podľa § 107 ods. 2 a § 137 ods. 4 SSP. Žalobca ani žalovaný nežiadali o nariadenie pojednávania vo veci a súdom boli poučení, že ak sa výslovne nevyjadria, že žiadajú o nariadenie pojednávania, bude mať súd za to, že súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

V. Relevantné právne predpisy

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

20. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, účel prechodného pobytu vykonáva štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

21. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

22. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, policajný útvar môže obnoviť prechodný pobyt a) najviac na obdobie, ktoré spolu s predchádzajúcim udeleným prechodným pobytom a pobytom podľa § 23 ods. 6 písm. g) súhrne nepresiahne 180 dní počas 12 po sebe nasledujúcich mesiacov a ukončenie sezónnej práce si vyžaduje ďalší pobyt, b) na deväť mesiacov, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 24 ods. 1 písm. b) alebo § 26, ktorý po skončení štúdia alebo výskumnej činnosti chce zostať na území Slovenskej republiky s cieľom hľadať si prácu alebo začať podnikat', c) najviac na tri roky, ak predpokladaný pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny bude trvať najmenej tri roky, d) najviac na päť rokov, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 23, 24 alebo § 27, ak predpokladaný pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny bude trvať najmenej päť rokov, alebo e) najviac na päť rokov, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 29 alebo §30.

23. Podľa § 34 ods. 12 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov prvej vety policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6.

24. Podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny je povinný zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku; to neplatí, ak štátny príslušník tretej krajiny uplatňuje mobilitu v inom členskom štáte.

25. Podľa § 120 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

26. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

27. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

28. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

29. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

30. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI. Posúdenie veci správnym súdom

31. „Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je v medziach žalobných dôvodov posúdiť, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.“ (NS SR spis. zn. 2Sžo/32/2014) Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a že ho vydal orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Právomoc a príslušnosť súdov v správnom súdnictve je primárne daná základným zákonom štátu - Ústavou <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1015819&f=2>>, ktorá v článku 142 ods. 1 <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2109246&f=2>> ustanovuje kompetenciu súdov preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Rovnako tak čl. 46 ods. 2 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108584&f=3>> zakotvuje právo každého, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd s cieľom preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Ústava však zároveň splnomocňuje zákon na úpravu preskúmačej kompetencie v rámci správneho súdnictva. Takýmto zákonom je Správny súdny poriadok. Je veľmi dôležité uviesť, že v správnom súdnictve sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá v praxi znamená, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a rozsahu určenom žalobcom. Nemôže teda preskúmať rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzený. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať; žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona a musí tiež poukázať na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva, ktoré boli rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu porušené. Nakoľko je konanie v správnom súdnictve koncentrované, žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a plynie od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. K žalobným dôvodom, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliadať.

32. Z administratívneho spisu súd zistil, že žalobca (štátny príslušník Ruskej federácie) mal na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania na obdobie od 10.01.2018 do 10.07.2019. Žalobca dňa 19.06.2019 podal na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Prezídium Policajného zboru žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, nakoľko na území SR podniká a koná v mene obchodnej spoločnosti AY s.r.o., IČO: 50 270 117 so sídlom v Bratislave na ulici Pohraničníkov 515/56. Prvostupňový orgán rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA6-7738-007/2019-PPC zo dňa 19.09.2019, žiadosť zamietol v zmysle ustanovenia § 34 ods. 12 s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov, teda z dôvodu, že obnovenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme. Odôvodnenie prvostupňového orgánu v rozhodnutí vychádzalo zo správnej úvahy, že

obnovenie prechodného pobytu účastníka konania nie je vo verejnom záujme, pretože účastník konania porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, t.j. nezdržoval sa väčšiu časť/viac ako polovicu času udeleného pobytu v kalendárnom roku na území SR. Prvostupňové rozhodnutie napadol žalobca riadnym opravným prostriedkom o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/058756-003 zo dňa 11.12.2019 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

33. Žalobca predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie, kedy nesúhlasil s právnym záverom, že porušenie povinnosti štátneho príslušníka tretej krajiny podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov (účinného od 01.05.2018) je zákonným dôvodom na zamietnutie žiadosti účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania. Podľa žalobcu zákon v ustanovení § 34 ods. 12 v spojení s § 33 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov ustanovuje kogentné dôvody na zamietnutie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu správnym orgánom. Pritom žalobca zdôraznil, že porušenie povinnosti štátneho príslušníka tretej krajiny podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov (účinného od 01.05.2018) nie je zákonným dôvodom na zamietnutie žiadosti účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania s tým, že porušenie tejto povinnosti ani nie je možné stotožniť s pojmom „nie je vo verejnom záujme“.

34. Z ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar môže obnoviť prechodný pobyt príslušníka tretej krajiny, pri splnení zákonom stanovených kritérií na striktné limitované obdobie, a teda na udelenie resp. predĺženie prechodného pobytu neexistuje právny nárok. V praxi to znamená, že orgán verejnej správy môže, ale aj nemusí žiadosti príslušníka tretej krajiny vyhovieť. Ak teda správny orgán žiadosti nevyhovie, musí uviesť dôvody zamietnutia žiadosti, ktoré však nemôžu byť arbitrárne. „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny“ (judikatúra Ústavného súdu SR I. ÚS 117/07 ale aj sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008)). Podľa správneho súdu pri preskúmaní dôvodov rozhodnutia správneho orgánu, ktorý aplikoval svoju diskrečnú právomoc, nie je úloha súdu posudzovať vhodnosť resp. účelnosť výkladu príslušného ustanovenia právneho predpisu, ale miera posudzovania smeruje k tomu, či konkrétny výklad právnej normy nevykazuje znaky svojvôle (bezbrehosti) správneho orgánu. To sa rovnako vzťahuje aj na prípad, kedy je rozhodnutie správneho orgánu zjavne neodôvodnené. Ďalej správny súd uvádza, že v rovine konštantnej judikatúry policajný útvar pri rozhodovaní o udelenie prechodného pobytu, tak aj pri rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt prihliada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na území Slovenskej republiky nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, ako je stanovisko ministerstva hospodárstva, resp. orgánov územnej samosprávy. „Verejný záujem v intenciách rozhodovania o udelenie, resp. zrušenie povolenia na prechodný pobyt v zmysle zákona o pobyte cudzincov možno chápať ako záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, pričom preukázať skutočnosť, že udelenie prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny nie je vo verejnom záujme je povinnosťou správnych orgánov.“ (napr. NS SR spis. zn. 10Sžak/7/2019 zo dňa 19.06.2019). V daných intenciách sa pohybovala aj právna úvaha žalobcu, ale na druhej strane prax prináša množstvo rozmanitých prípadov, ktoré vyžadujú širšie argumentačné súvislosti ako je načrtnuté vyššie. Aj podľa názoru správneho súdu pojem „verejný poriadok“ je síce všeobecný pojem, ale nespochybniteľne je pod neho možné subsumovať aj záujem spoločnosti na dodržiavanie právnych predpisov zo strany žiadateľov o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky. A to predovšetkým v kontexte žiadosti o predĺženie už udeleného prechodného pobytu. V takých prípadoch je samozrejmé, že správny orgán posudzuje správanie sa žiadateľa v širších súvislostiach, teda aj jeho správanie sa počas predchádzajúceho obdobia, kedy sa mal zdržiavať na území Slovenskej republiky. Zákon pritom v ustanovení § 21 ods. 3 jednoznačne ustanovuje, že účel prechodného pobytu vykonáva štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky. Nie je preto možné považovať za arbitrárne závery orgánov verejnej správy o tom, že ak sa žalobca na území Slovenskej republiky zdržiaval celkovo 15 dní z udeleného pobytu na účel podnikania, neplnil účel pobytu a obchádzal tak dodržiavanie zákona, čiže išlo o konanie v rozpore s verejným záujmom. Na uvedené nadväzovala aj argumentácia žalovaného v tom zmysle, že zákonodarca prostredníctvom zákona č. 404/2011 Z. z. upravuje podmienky pre

udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený.

35. Žalobca namietal aj nedostatočné zistenie skutkového stavu, teda že si právny orgán neoveril hospodársku činnosť v súvislosti s podnikaním spoločnosti AY s.r.o., IČO: 50 270 117, so sídlom na ulici Pohraničníkov 515/56 v Bratislave a to dopytom na príslušné orgány. Poukazoval pritom na tržby a odvody do štátneho rozpočtu, čo možno vyhodnotiť minimálne ako finančný prínos tejto spoločnosti pre hospodárstvo SR. S uvedenou námietkou sa rovnako správny súd nestotožnil, pretože zákon o pobyte cudzincov v ust. § 33 ods. 1 písm. a) rieši situáciu pri podaní žiadosti cudzinca o udelenie prechodného pobytu, kedy správny orgán prihliada verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Už samostatne prijatý záver, že obnovenie prechodného pobytu (s odvolaním sa na porušenie ustanovenie § 21 ods. 3, § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov) nie je vo verejnom záujme postačuje pre naplnenie kritéria riadneho odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. Tu správny súd dodáva, že pri akomkoľvek rozhodnutí možno polemizovať o jeho odbornej úrovni, či správny orgán mohol svoje argumenty vysvetliť podrobnejšie, alebo sa precíznejšie vysporiadať s tvrdeniami účastníka konania, ktoré možno považovať za právne významné. Súd však hodnotí preskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu len v miere jeho minimálnej argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov správny orgán vydal meritórne rozhodnutie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia a ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy. V tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Navyše správne orgány sa zaoberali aj zásahom do práva žalobcu na súkromný a rodinný život, ktorý je garantovaný čl. 19 ods. 2 Ústavy SR v kontexte s vyhodnoteným poznatkom, že v relevantnom období žalobca nevedol na území SR rodinný život, teda sa zaoberali mierou integrácie žalobcu vzhľadom na spoločenské väzby v Slovenskej republike. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správny súd dospel k záveru, že spĺňajú zákonom (aj judikatúrou) vyžadované atribúty a obstáli ako celok. Je zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k právnemu záveru vo svojom rozhodnutí a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedené podľa názoru súdu aj vyplýva. S poukazom na vyššie uvádzané dôvody dospel súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné, preto žalobu v súlade s § 190 SSP zamietol.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 v spojení s §175 ods.1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

37. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm.

a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).